

nu er blevet indskrænket en Del i de senere Aar. Den højtærede Minister mente ikke, at der var Grund til Ængstelse, og han mente endvidere, at Personalet ikke overanstregtes, idet Arbejdstiden ikke oversteg 10 Timer. Nu er det jo ganske givet, at 10 Timers Tjeneste ved Jernbanen i overordentlig mange Tilfælde er meget for meget. Men det kan oven i Købet ikke være rigtigt med de 10 Timer; det maa være noget, den højtærede Minister har faaet at vide af Administrationen, uden at det har været rigtigt. Jeg har her i Haanden en Skrivelse fra en af Lederne ved Statsbanerne, hvori det vises, at i ethvert Tilfælde andre Steder er Arbejdstiden 11 Timer daglig, og at man kun, naar den overstiger 11 Timer, indlader sig paa at antage Ekstramandskab til at udføre Arbejdet, saa denne Angivelse om de 10 Timer kan ikke en Gang være rigtig. Og dertil kommer ganske sikkert, hvad der er berettiget mig, og hvad der er rigtigt, at under ekstraordinære Forhold kan de 10—11 Timers Arbejdstid udstrækkes endnu længere. Det forekommer mig derfor, at der vilde være al Anledning til, som man er inde paa i hvert Tilfælde i enkelte andre Lande, at søge at faa en fornuftig Arbejdstid fastsat for hele det Personale, som er beskæftiget ved den egentlige Jernbanetjeneste.

Der er endelig en Funktionærklasse ved Statsbanerne, som forekommer mig at være noget uretfærdigt behandlet ved Lønningsloven, og det er Søfartsafdelingsmandskabet. Jeg kan der underskrive de Bemærkninger, som fremkom fra det ærede Medlem for Slagelse (Lange). Dette Personale har ved en stor Del af Overfarterne en meget lang Arbejdstid. Hvert andet Døgn maa de arbejde hele Døgnet igennem, og at det er uheldigt ved de stærkt trafikerede Overfarter, tror jeg ikke, nogen vil benægte. Det kan ganske sikkert føre til Ulykker. Det forekommer mig at være højst uheldigt, og jeg mener, at man saa hurtigt som muligt bør søge en Ændring i dette Forhold. Jeg ser ganske vist, at der nu paa Finansloven foreslaas ansat tre Matroser og fire Fyrbødere mere, end man har, men det forslaar sikkert ikke. Jeg tror, at der paa Lillebælts- og Storebæltsoverfarterne og maaske paa adskillige andre er et for ringe Personale til Stede. Personalet overanstreges, det har for lang Arbejdstid og kan let blive svækket, hvad der er uheldigt for Driften og, som jeg nævnte før, let kan føre til Ulykker. Men dertil kommer, at dette Personale paa anden Maade

er uretfærdigt behandlet. De faa ingen Natpenge ved Overarbejde, eller Milepenge eller noget som helst andet af den Slags, og der kommer saa det underlige Forhold frem, at det Togpersonale, som sejler over med Færgerne, Konduktører, Portører, Togførere, og hvad de nu hedde, faa deres Milepenge for Sejladsen og deres Natpenge, hvis de overnatte i en anden Havn end der, hvor de have deres Bopæl. De faa denne Ekstrabetaling; men Fyrbødere og Matroser paa Færgerne og for Resten hele Personalet faar ingen Ting, hvad der forekommer mig at være uretfærdigt. De burde have deres Ekstrabetaling akkurat, som de øvrige Funktionærer faa. Jeg kan ikke forstaa det, som er sagt før, at Søfolk i anden Fart ikke faa en saadan Ekstrabetaling. Nej, det kan godt være; men det forekommer mig ogsaa, at Søfarten her ved Statsbanerne er af en noget anden Beskaffenhed, og at man derfor bør stille Personalet paa nogenlunde lige Fod, naar det i øvrigt udfører nogenlunde det samme Arbejde. Jeg vil derfor anmode den højtærede Minister om, hvis der ikke administrativt kan indføres Natpenge, Milepenge osv. for dette Personale, at han da, naar Lønningsloven en Gang skal revideres, har i Erindring, at man bør stille dette Søfartspersonale paa samme Fod som de øvrige Funktionærer.

Der er dernæst et Spørgsmaal vedrørende Ferie, som sidste Aar blev tilstaaet det fast ansatte dag- og timelønnede Personale. Jeg vil der spørge den højtærede Minister, om han ikke kunde finde Anledning til ogsaa at tilstaa Ferie til de Kvinder, der af Statsbanerne selv — altsaa ikke privat — paa en hel Række Stationer ere ansatte til Rengøring af Togene. Det forekommer mig, at disse Kvinder, som paa stærkt trafikerede Stationer til Tider have et overordentlig anstrengende Arbejde, maa kunne gøre Krav paa at blive delagtige i disse Ferier, da deres Ansættelse, saa vidt jeg kan skønne, er lige saa fast eller lige saa løs som f. Eks. Arbejdernes paa Værkstederne; og de ere ogsaa antagne paa samme Maade. Jeg vil anbefale den højtærede Minister at tænke over dette og undersøge, om der ikke var Anledning til ogsaa at give disse Kvinder en Ferie paa 8 Dage eller en Uge ligesom de øvrige Funktionærer. Med Hensyn til denne Ferie skal jeg for øvrigt sige, at der gør sig et underligt Forhold gældende paa Statsbaneværkstederne. Efter de Regler, som ere udstedte for Ferien, skulle de, naar de i to